

[Elgaard.]

Erhvervslivet og at skabe det sundest mulige Grundlag for hele vor Økonomi, naar henses til saavel Produktionsvilkåarene som Levevilkåarene i Almindelighed.

Der har i den seneste Tid i Pressen været ført en Diskussion i Forbindelse med disse Spørgsmaal, og fra visse Sider har man luftet Tanken om i denne Situation at foretage en Kronehævning. I Venstres Presse er det heroverfor blevet understreget, at en saadan Kronehævningsmanøvre vilde være ensbetydende med at gribe Problemet an fra den forkerte Ende, og dette Synspunkt deler ogsaa Venstre paa Rigsdagen. Saa vanskelige som de økonomiske Forhold er, maa man efter Venstres Opfattelse med den yderste Varsomhed passe paa, at man ikke af Frygt for Inflationen havner i den modsatte Vejgrøft: skaber en Deflation, som uvægerligt vil give Arbejdsløsheden en fornyet og meget skæbnsvanger Næring.

Saa langt som det er gørligt, bør der tilrettelægges en Produktionsplan, saaledes at der bedst muligt tilvejebringes Klarhed over, hvor stort et Forbrug vi er i Stand til at tilfredsstille ved Hjælp af vor egen Produktion og den Indførsel, der er Mulighed for. Ud over den Grænse, som herved sættes, bør man ikke gaa med Hensyn til Iværksættelse af Foranstaltninger med det Formaal at holde Befolkningens Købeevne nede.

Den i Oktober Maaned vedtagne Beskæftigelsesplan var et første Skridt fra Regeringens Side, og det er glædeligt at kunne konstatere — som allerede nævnt —, at denne Plan er blevet overordentlig vel modtaget saavel af Befolkningen og Erhvervslivet som af Nationaløkonomerne. En Indsats fra det offentlige alene er imidlertid ikke tilstrækkeligt; der bør derefter skabes Betingelser for det bedst mulige Samarbejde med det praktiske Erhvervsliv paa alle Omraader.

I Tilknytning til de her nævnte Problemer maa der ogsaa være en vis Konsekvens i den Politik, som Nationalbanken fører, og den Finanspolitik, som Staten og Kommunerne fører. Selve den økonomiske Udvikling vil nemlig paa mange Maader komme til at bero paa det Sammenspil, som her maa finde Sted. Fra nationaløkonomisk Side er der her peget paa et Forhold, som ogsaa Venstre mener har Krav paa Opmærksomhed, og det er Spørgsmaalet om den kommunale Økonomi. Efterhaanden er den kommunale Skatteudskrivning, naar alle de kommunale Indtægtskilder tages med, saa nogenlunde af samme Om-

fang som Statens Beskatning, og selve Lovgivningen over jo direkte stor Indflydelse paa Omfanget af de kommunale Udskrivninger. Naar Staten derfor nu vil anlægge en økonomisk Politik for sit eget Vedkommende, bør der drages Omsorg for, at Kommunerne ikke krydser de Formaal, som Staten forfølger.

Naar f. Eks. den højtærede Finansminister er kommet til den Anskuelse, at Staten ikke kan gaa videre med Skatteudskrivningen under Hensyn til Finansieringen af den vedtagne Beskæftigelsesplan, vilde det være meget inkonsekvent, dersom Kommunerne paalagdes saadanne Byrder, at de nødsagedes til at belaste Borgerne yderligere, hvad enten det sker direkte gennem Skatteudskrivningen eller indirekte gennem en Takstforhøjelse paa de Forbrugsgoder, mange Kommuner har Monopol paa at fremstille, som f. Eks. Gas og Elektricitet. Tilsvarende Synspunkter gør sig gældende over for de Bestræbelser, man ønsker Kommunerne skal udfolde for at sætte Arbejder i Gang.

Det vilde derfor være ønskeligt, om Regeringen ogsaa nogenlunde havde et Overblik over Kommunernes finansielle Udsigter, det vil sige over deres Skatte- og Laanebehov og over de Planer af beskæftigelsesmæssig Natur, som Kommunerne maatte tumle med for Øjeblikket. Statens og den kommunale Økonomi maa ikke mindst i Tider som disse indrangeres under en fælles Bedømmelse, ellers risikerer man let at komme ud i den Situation, at den ene Haand ikke ved, hvad den anden gør, og det er det uheldigste, der kan ske i Øjeblikket for dansk Økonomi i sin Helhed. Der maa naturligvis ogsaa tages Vare paa, at de offentlige Organers Driftsbudgetter saneres og rationaliseres bedst muligt, saaledes at Byrderne for Borgerne ikke bliver utaalelige og umulige at bære.

Venstre har den Opfattelse, at man fra Regerings og Lovgivningsmagts Side maa sætte meget ind paa at forhindre en Stigning i Produktionsomkostningerne, i hvert Fald en Stigning af en saadan Karakter, at det kunde skabe stærkt begrundet Krav om, at man fraveg den Standsning bl. a. i Lønningerne, som foreløbig er etableret. Endvidere maa det sikkert være baade Regeringens og Rigsdagens Pligt under de herskende Forhold vedrørende Prislejet i vort Samfund for praktisk talt alle Arter af Varer at søge en Vej frem til, at der i hvert Fald for vigtige Dele Forbrugsvarens Vedkommende kan foretages saadanne Foranstaltninger, at det bliver nogenlunde muligt